

KO BI CESTE GOVORILE

Ceste so se skozi obdobja spreminjale - od ozkih, makadamskih in tlakovanih, do širokih, asfaltiranih cest.

Pred štiridesetimi leti se je rodil fantič, ki je imel neverjeten dar za sporazumevanje z neživimi bitji, vendar tega kar nekaj let ni vedel. Ime mu je bilo David. Ko je dopolnil šest let, je začel hoditi v šolo.

Bil je peti september. Kot prejšnje dni so ga starši pripeljali v učilnico, kjer je David skupaj z učiteljico in sošolci preživel zelo zanimiv dan. Po zadnji šolski uri je odšel v oddelek podaljšanega bivanja in tam nestrpnost čakal mamo in očeta, da skupaj odidejo domov. V tem pričakovanju je zazvonil učiteljčin telefon. Klicali so Davidovi starši. Sporočili so, da zaradi prometne nesreče in zastoja na cesti ne bodo uspeli priti pravi čas ponj, zato se naj sin odpravi peš domov kar sam, saj živi blizu šole.

David je bil zelo priden in odgovoren fant. Vedno je upošteval pravila, ki so se jih učili v šoli in doma. Pot domov je dobro poznal. »Preden prečkam prehod za pešce, pogledam trikrat na cesto,« si je rekel. Pogledal je levo, nato desno, še enkrat levo, in ko je bil prepričan, da se nobeno vozilo ne približuje, je prečkal prehod. Kar naenkrat pa je zaslišal jok in stok. Oziral se je naokrog in presenečen ugotovil, da joka in stoka cesta. Ni mogel verjeti svojim očem in še manj svojim ušesom. Zbral je pogum in jo vprašal: »Kaj te muči, cesta, da si tako žalostna?«

»Zopet se je zgodila prometna nesreča,« je zastokala. »Ne prenašam več teh udarcev, hrupa, trpljenja in žalosti ljudi. Prav tako tega več ne prenašajo moje sorodnice.« David jo je začudeno pogledal in vprašal: »Kdo pa so tvoje sorodnice?«

»Imam veliko sester, bratov, bratrancev in sestrično. Vsi smo drugačni. Jaz sem javna pot, moje sestre so lokalne ceste, bratje so glavne ceste, bratrance so stranske ceste in najmlajša cesta je moja sestrična, ki pa je makadamska cesta. Vsi moji sorodniki, še najbolj pa glavne ceste, se soočajo s tragedijami ob prometnih nesrečah. Počutimo se enako strte kot ljudje, ki so izgubili svoje bližnje. Tako vsak dan živimo v strahu. Ko bi le postal svet lepši. To se bo zgodilo takrat, ko bodo ljudje ugotovili, da morajo biti odgovorni do sebe in do soljudi, v sebi pa nositi mirnost in sočutje.« David je nekaj časa premišljal in nato predlagal: »Ljudje bi lahko na krajših razdaljah hodili peš in se vozili s kolesi, za daljše razdalje pa uporabljali javni prevoz. Tako bi bili ceste in naš planet manj obremenjeni in onesnaženi, mesta pa bi dobila več zelenih površin. Že vem, ko bom velik, bom načrtovalec varnih cest, kolesarskih in ostalih poti.« To se je tudi zgodilo.

David dandanes še vedno načrtuje, znanka cesta pa mu vsake toliko časa prišepne kakšno dobro idejo za izboljšanje prometne varnosti. Tudi vse sorodnice ceste so bolj srečne, saj vedo, da so ljudje vedno bolj osveščeni glede ravnanja v prometu.

Človeštvo se lahko takšnim odgovornim posameznikom, kot je David, zahvali, saj pripomore k varnejšemu prometu. Če pa bo človek ravnal svojeglavo in objestno, bo človeško življenje še naprej ogroženo. Zato vozimo pametno in previdno ne glede na vlogo v prometu.

Maksim Stoviček, 7. a

OŠ Mislinja

Mentorica: Irena Sešelj